

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah, (Gorenjsko).

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi? — Koristen zaukaz o pravem času. — Vprašanja in odgovori. — Naši dopisi. — Oznanila.

S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi?

Skoro vsak človek, ki se je nekoliko časa s čebelorejo ukvarjal, dobi nekaj poseben nagon do tega dela in mu je nekako posebno veselje s tem se pečati. Ta nagon in veselje imata pa svoj izvir le deloma v stvarnem hasku, ki nam ga čebelarija daje; kajti koliko praznih medenih posod, koliko brezkoristno napetega truda, kolika izguba časa, in kolika potrata denarjev nam v mnogih letih gledé dobička ravno nasprotno spričuje! Pa vse to marsikakega čebelarja nič ne vstraši, da nemotljen ter brez ozira na razne stroške vendar še veselo nadalje čebelari. Se vé, da se ne sme vsaka nesreča prištevati čebelariji; veliko takih nezgod prouzroči človek — čebelar — sam. Toda, namesto da bi čebelar sam svojo napako spoznal, rajše to krivdo čebelam prilastuje, da lažje na nesrečo pozabi. Uboge čebele morajo potem vse nedolžne prenašati čebelarjeve grehe! Drugi pa pripisujejo nesreče slabim letinam in neugodni paši. Skušeni in dobri čebelarji imajo pa tudi v slabih letih še precejšne dohodke, tako da pri njih godranje o slabi paši kmalo potihne. In če se jim delo pri čebelarstvu katero leto ne pokaže dovolj plačano, vendar ne obupajo nad tem, še manj jim pa pride na misel, da bi vse skup popustili; nasprotno, oni se še ne zmenijo za to, temveč mirno čebelarijo še dalje; kajti njim se zdi nemogoče, da bi to tolikanj jim priljubljeno delo popolnoma opustiti mogli. Zaradi te prikupljivosti bi lahko rekli: Čebele so čebelarju naredile, da jih ne more pustiti. S čim se je pa čebelarija človeku tolikanj prikupila? To vprašanje skušal bodem sè sledečimi tremi točkami odgovoriti:

1. je čebela sama, 2. nje izdelki in 3. njene posebne navade in lepe čednosti.

I. Čeravno je naša čebela le žuželka, je vendar prav občudovanja vredna stvar božja, kar nas še bolj k njej vleče, kolikor dalje časa se z njo pečamo. To posebno čudo pa ni pri njenej notranjej opravi, temveč bolj v njenem življenji in

delovanji. Kako pridnost, kako skrbnost nam dan na dan skazuje! Kakor hitro jej le vreme in dnevni čas dopuščata, izleti, da si cvetnega prahu in medu nabere in domov nese. S kakošno gorečnostjo leta od cvetice do cvetice in vsak cvet preiskuje, večkrat zastoji; pa to je ne zadržuje, da bi od njenega početja odnehala. To je lep vzgled za vsacega čebelarja. Resnično, od čebele se učimo, kako moramo v trpljenji vse potrpeti in svoje delo pridno nadaljevati. Čebela je to se svojim življenjem in delovanjem v nas učinila.

Oglejmo si njeno delovanje še v panju samem. Kako ona tukaj vse previdno presodi in prevdari, da nič nepotrebnega, nekoristnega in nespametnega ne prične. Vse, kar je v panju narejenega, nam prav natančno dokazuje in spričuje o dobro izurjenem mojsterskem delu, o redu in modrosti, tako da pri pogledu na drobno živalico polni začudenja lahko s psalmistom zakličemo: „O Gospod, kako velika so Tvoja dela in koliko jih je, vse si modro uredil itd.“ Koliko tisoč žival stanuje skupno v enem panju, pa kako se obnašajo, prav kakor bi vse enih in istih misel bile. Vsi ti tisoči pa delajo celoto — ljudstvo. — Vsaka posamezna čebela vé za svoje delo, katero tudi z vso zvestobo izvrši, pa vendar ne dela sama za sé, temveč dela ena za vse in vse za eno. Vse njih združenje je oprto prav v pravem pomenu na besedo sloga, ker vse je le za celoto. Oh, s kako priročnostjo se vsako posamezno delo izgotovi! S kako zvestobo in skrbjo se oskrbuje kraljica in zalega! S kako gorečnostjo se panj varuje pred sovražniki! Brez vsakršne mere izdelujejo svoje satovje, ki je tako učeno in umetno izgotovljeno, da ga nobena človeška modrost in roka ne more ponarediti. Sicer poskušajo, a poskusi imajo le nekoliko podobe v primeri s pravim čebelnim satovjem. Kako umno čebele pokvarjeno satovje popravijo. Ako se je satovje odtrgalo, hitro so pripravljene, da ga zopet pritrdijo, da morejo potem v njega zopet med in cvetni prah spravljati. Pogledati je treba, kako skrbno vsako špranjo in razpoko in sploh vsako luknjico hitro zamaše, da se jim od tiste strani ni treba bati najmanjše nezgode. Da, kaj hočem še povedati? Kdor za vse to vé in vidi, ta ima svoje veselje pri tem, in ne more drugače, da ima svoje čebele vedno rajše; čebele so mu to naredile.

Nastala je jesen. Sivi oblaki pokrivajo nebo. Pusto jesensko vreme in nevihta razsajata in uganjata svoje burke s suhim odpadlim listjem. Žalost in zdihovanje napolni človeško srce, ki vse to občuti. Narbolj natančno pa moremo vedno izpremembo vremena pri čebelah opazovati; kajti njih delavnost odvisna je le od vremena, da lahko se z njim vstric postavlja. Če se toplota vedno bolj k ničli bliža, toliko bolj se stiskajo čebele v njih stanovanji skupaj, in sicer tako dolgo, da, ko snežena odeja vso zemljo pokrije, ko grozd viseča gruča stisnjene okrog kraljice mirno počivajo.

Kakor pa v zemlji ni vse življenje umrlo, tako tudi čebele po zimi le spé, česar se tanko čebelarjevo uho na rahlem lahko prepriča in spozna. Ko pa se približa pomlad s toplimi solničnimi žarki, takrat se tudi naše čebele oživé. Hitro si oči omanejo ter so precej pripravljene in izleté na leševje in jelše, da si cvetnega prahu naberejo. A njih delo zamorejo še le potem povsem pričeti, ko se pomlad že v vsej njeni krasoti prikaže, o čemur nas kukavica s svojim veselim kukanjem prepriča. Kakošno življenje in pridnost nastane pri čebelnjaku!

Kako veselo letajo pridne živalice iz panju in zopet nazaj, in kako veselo

šumenje doni pri tem čebelarju na uho; bolj prijetno se mu dozdeva, kakor bi poslušal, Bog si ga vedi, kakošno godbo ali petje. Da, čez vse lep je jasen in topel pomladanski dan, ko je vsa narava v največjej krasoti. Kaj pa hočemo še lepšega? Drevje in cvetice vse je v cvetji, ptički in žužki nas kratkočasijo s svojim petjem in vriščanjem. Vse to človeško srce tako privzdigne in razveseli, da človek rad ali nerad zakliče: Da, čudežno lepa je božja zemlja, ter vredna, da je človek na njej zadovoljen, zatoraj se hočem do smrti veseliti z lepo naravo!

Ako pa lepemu pomladnemu dnevu vse pustimo in mu petje ptičev in vriščanje žuželk odvezamemo, bil bi sicer še lep dan, toda brez petja bil bi bolj dolgočasen in ne navduševal bi nas toliko. Pri vsem tolikšnem krasu bi nam nekaj manjkalo, česar bi morebiti ne pogrešili precej.

Kolikor večja toplota nastaja, toliko večja je tudi čebelina pridnost in še le, ko kosa po travnikih in polji zapoje, odneha nekoliko njena pridnost, dokler zopet ajda ne odpre svojega lepega cvetja in ko se sv. Mihael približa, opusté pašo, ker nimajo nikjer več brati. Pripravljajo se zopet za zimo, da si od dolgega dela zopet odpočijejo.

II. Na čebelarijo nas navezujejo tudi čebelni izdelki. Kaj nam pa daje? Dobro je vsakemu znano, da nam čebela daje med in vosek. Z njenim rilčkom in sesalnimi pripravami sésa iz cvetic sladčico, jo v želodecu prebavi v med, katerega potem v celice shranjuje. Iz satovja dobivamo vosek. Med in vosek sta zadnji čas sicer na ceni precej padla, vendar imata še svojo posebno veljavo in pomen. Sladkor je sicer spodrinil med, in parafin ter stearin hotela uničiti vosek, a vendar ostane med še zmirom med, vosek pa vosek. Komu ne bo znano, da je med v večih boleznih dobro zdravilo in cenjena jed. Zaradi tega beremo že v starih knjigah in zapisnikih o medu; že v starodavnem času bere se o njem. Že psalmist je pel: „Tvoja beseda je slajša od medu“, in rešitev znane nganjke Samsona se glasi: „Kaj je slajšega nego med, in močnejšega nego lev.“ Kako so med že za časa očakov čislali, razvidimo iz tega, da je očak Jakob vzkazal svojim sinovom naj istemu možu v Egiptu nesejo daril in sicer najboljših sadežev, k čemur so poleg balzama tudi med prištevali. Še dandanes se ne more med z nobenim surogatom nadomestiti. V marsikateri hiši je narbolj cenjena jed, ki ozdravlja več prsnih in vratnih bolezni. Da pa do voska pridemo, naj le kratko opomnim, da so voščene sveče lepše mimo družih, ter da menda tudi lepše goré. Tudi vosek se ne more z nobeno rečjo nadomestiti, kajti čisti vosek se rabi za marsikatero napravo. Gledé sladkega medu in cenjenega voska, za kar se imamo le čebelam zahvaliti, mora biti, in je nagon do čebeloreje vedno večji, še posebno če pomislimo, koliko čebeloreja vsemu kmetijstvu in vrtnarstvu koristi.

III. Zdajci pridem do zadnje točke, namreč do tega, kako se nam veselje do čebel vekša vsled posebnih čebelnih lastnosti in delovanj. Prva lastnost pri tem se nam pokaže v posebnem veselji do pikanja. Ona vsačemu, kdor jo, kakor si bodi, zadržuje ali nasprotuje, pot zapira, dá čutiti njeno želo; še celo nježnemu ženskemu spolu ne prizanese. Zaradi tega je na slabem glasu. Vojaki, čegar prsi so okrašene z zasluženimi svetinjami, in ki so v vojski srčno gledali smrti v oko, stresejo se, če zaslišijo brenčanje bučel, in zbeže, predno jim kaka nevarnost preti. Kdor ima tak strah, ta ne more čebelar biti. Kdor se hoče s čebelarijo ukvarjati,

mora biti hladne krvi. V resnici bilo bi po svetu mnogo več čebelarjev, ko bi čebele žela ne imele, pa ravno zaradi tega bi čebelarija ne imela tolikšne privabljalnosti, kot jo sploh ima; kajti ravno to, kar si človek s trdom v nevarnosti pridobi, to ima veliko večjo veljavo. Če se komu bolj hladno, in brez da bi se dotični potrudil, kaj poda, o tem je kmalo slišati: „Kakor dobljeno, tako zgubljeno.“

Če hočemo umno čebelariti, tako zahteva čebelarstvo veliko pomisleka, veliko dela, da včasih celo precejšnje natezovanje moči. Drugače je bilo popred, ko se je še na čuden in drzen način čebelarilo. Dandanes pa, ko se že bolj pametno, previdno in umno čebelari, ni vsak kos tej stroki; sicer imamo že spise o tem in unem, pa to še ni zadosti. Marsikdo bo, ko bo prečital članek o matični prelegi, o vloenji roja, o uredbi satov, rekel, to je tako lahko, kot kozarec vode izprazniti. Toda poskušat naj gre, in prepričal se bo v potu svojega obraza, da je ista lahnost težka. Posebno je to težavno začetnikom, ki nimajo o čebelariji še dovolj vede. Včasih pa morajo tudi pravi čebelarji malo počakati, da čebele v boljšo voljo pridejo.

Akoravno ima človeštvo čebelo že več kot 3000 let v svojej posesti, vendar si je še do današnjega dne nekaj svojine pridržala. Človek je sicer njeni gospodar, pa le toliko, da pripada človeku, dela po svoje, in človek ne more jej nič ukazovati. Konj, govedo itd., je popolnoma človekovi volji vdan, a čebela ne. Čebela izleti ali pa doma ostane, kakor je nje volja. Ona prinaša cvetni prah in nabira med, le če je njena volja. Roji le, če je njej po godi, brez da bi se na človekovo voljo ozirala. Kakor pri tem, toliko manj si pa pusti ukazovati, kje in po katerih eveticah bo med brala, temveč se ravna prav po svoji volji. Njej ni vsako stanovanje, ki ga jej človek odloči vseč; ako jej ni, napravi se in odleti. Tudi pri dodajanju nove matice, umetnega satovja in pri nakladanju medenih škatelj mora se čebelar tako ravnati, da je njej vseč, drugače istega ne sprejme. Človek jej je sicer gospodar, pa le toliko, kolikor je za njo. V marsičem se popolno po svojem načelu ravna. Marsikaj se je že poskusilo, a ničesar še doseglo, posebno gledé vplemenjenja in drugih takih reči. Vrhu tega pa čebela vendar nekega varstva in nadzorovanja potrebuje od čebelarjeve strani, kajti drugače ne donaša nikakoršne koristi. Tudi to daje človeku povod, da se ne more od nje ločiti. Zadosti izgledov imamo, da se čebelar, ki je mlad začel čebelariti, še v poznej sivej starosti ne more ločiti od ljube čebelice. Starost ga sicer ovira čebelna dela opravljati, a ljubezni do čebeloreje pa ne more zatreti. Preveč je bil navezan na čebelo, zato tudi do smrti ostane njeni zvesti častilec.

G.

Koristen zaukaz o pravem času.

Slavno c. kr. okrajno glavarstvo „ljublanske okolice“ je sè zaukazom svojim z dné 6. januvarija t. l., štev. 19543, napovedalo v tem okraji pravo vojsko glogovemu belinu. Zaukaz ta, ki je bil pretečeni mesec uže pri vseh farnih cerkvah „okraja ljubljanske okolice“ javno oklican, ter so ga v posebnih einkografiranih odtisih prejela tudi vsa županstva, šolska voditeljstva in p. n. farna predstojništva, da vzajemno pripomorejo hudega sovražnika zatreti, glasi se po obsegu svojem tako-le:

„Letos bi utegnila biti brez posebnih nesreč (toče, suše in neugodnega vremena ob času cvetja) zopet prav dobra sadna letina. Sadno drevje ima obilo brstov ali cvetnih popkov nastavljenih.

Med lanskim poletjem bilo je pa po tukajšnjem političnem okraji veliko belih ali „glogovih metuljev“. Ti metulji zanesli so po listji sadnega drevja na milijone jajčic. Iz teh jajčic zlegle bile so se male gosenčice, katere so meseca julija in avgusta lanskega leta na sadnem drevju nekoliko škode napravile. Vsakdo je lahko videl, kako je bilo listje ob koncih vej sadnega drevja rujavo postalo, kot bi bilo ocvrto, za kar se pa nobeden dosta zmenil ni. —

Sedaj pa, ko je drugo listje raz sadno drevje uže zdavno popolno odpadlo, vidi se na taistem še vedno precej veliko posameznih, skupaj zviti in črno-rujavih listov, ki so ob koncu vej in češulj drevesnih, kot z nitkami privezani; ti listki visé navzdol ter pri vsakem malem vetriču sem in tja bengljajo. V teh benglja-jočih listih prezimuje pa v celem okraji na milijone živih gosenčic glogovega belina (belega metulja); te gosenčice so sedaj v belkastih zapredkih (kokončekih) zapredene. Kakor hitro bode pa začelo pomladi sadno drevje zeleneti in cveteti, izlezele bodo gosenčice iz suhega listja ter pričele cvetje in novo listje žreti. Požrle bodo vse sproti, kar se na sadnem drevju do kresa tekočega leta zelenega prikaže. Večina sadnega drevja bi o kresu brez listja in vsakega sadja gola stala, tudi bi se v posledici posušilo marsikatero sadno drevo.

Da pa do tega ne pride, zaukazuje se na podlagi postave z dné 17. junija 1870. leta, državni zakonik št. 21, vsem posestnikom in lastnikom sadnega drevja v tem okraji strogo in ostro, da vsak gospodar svoje sadno drevje sedaj ob zimskem časi, prav gotovo pa do sv. Jožefa tekočega leta, suhega listja popolno ter čisto obere in očedi. To listje more se obrati v košarice (škundre ali cajne) in potem doma v peči ali kakor si bodi sežgati. Ako bi se to listje le obralo in pod drevje na tla pometalo, bi s tem ne bilo še prav nič pomaganega, ker bi mrčes pomladi zopet na drevje zlezel in sadni pridelek popolno vničil; mora se toraj na vsak način sežgati, da se gotovo in z vspehom uniči.

C. kr. žandarmerija bode vsakega, kdor bi svojega drevja do omenjenega časa suhega listja ne obral in ne uničil hudega sovražnika, dotičnemu županstvu naznanila; vsak tak bode potem od občinskega predstojništva do 20 gld. v denarji, ali pa, ako bi tega zneska plačati ne mogel, sè zaporom do 4 dni kaznovan; drevje njegovo pustilo bode se pa gosenčje zalege po vrhu tega še na njegove lastne stroške obrati.

To obiranje bengljačevega suhega listja raz sadno drevje mora se pa precej pričeti, da se tako koristno delo posestnikom samim še o pravem času v lastno prid in korist dožene.

Gospodje učitelji opominjajo se, da v ta namen ljudi in sposobno šolsko mladino svojega področja pri vsaki priliki za koristno delo spodbujajo in dejansko podučé.

Tudi županstva naj svojo postavno dolžnost v tem obziru točno in vestno spolnujejo.

Omenjena gosenčja zalega obere se raz sadno drevje najložje do čistega raz zadosta dolgo lestvo ali lojtro, katero obiralec zvunaj ob vejah drevesnega vrha

pristavlja in prestavlja toliko časa, da je raz taisto vso gosenčjo zalego popolno obral in uničil.“ Toliko o zaukazu samem.

Ker se je lansko leto „glogovi belin“ gotovo tudi še po drugih krajih mile domovine več ali manj prikazal, ne bode odveč, ako predstoječi zaukaz vrli „Čebelar-sadjerejec“ svojim čitateljem javno priobči, enemu ali drugemu bi utegnil v lastno korist prav priti in, če se po njem ravna, pretečo nevarnost od sadnega drevja svojega odvrniti.

Slavno c. kr. okrajno glavarstvo „ljublanske okolice“ zasluži pa ob enem za ta koristen, moder in pravočasni zaukaz javno in očitno pohvalo. Slava mu toraj bodi za to!

Venceľjuor.

Vprašanja in odgovori.

Do sedaj imel sem svoje čebele v sosedovem ulnjaku, a prepričal sem se, da to ob času rojenja ni dobro, ker se roji radi zmešajo; zato hočem si postaviti lasten ulnjak. Predno ga pa naredim, prosim, naj mi slavno uredništvo blagovoli dati potrebnega poduka k temu in naj mi v cenjenem listu odgovori na sledeča vprašanja:

Vprašanje št. 1. Kakšen nasledek bi znal biti, ko bi jaz svoj ulnjak tako postavil, da bi bil 1 streljaj pred sosedovim in bi sosedove čebele črez njega svoj izlet imele?

Vprašanje št. 2. Ali bi bilo dobro za ulnjak, če bi stal blizu pod veliko cesto in če bi ropot mimo drdajočih voz čebel ne nadlegoval?

Vprašanje št. 3. Ali bi čebelam škodovalo, če bi jim hlev do dveh popoldne solnce zakrival, in bi do tistih dób bile v senci?

Vprašanje št. 4. Rad bi ulnjak napravil pri hlevinem poslopji. Hlevovega zidu bi nekoliko podrl in imel bi pod istim ostrešjem zidan ulnjak. Ali bi bil dober?

Vprašanje št. 5. Ali smejo moje čebele imeti svoj izlet na sosedov travnik?

Vprašanje št. 6. Kakšni panjovi so najboljši in če se taki dobé pri Vašem društvu in po kaki ceni? (Št. P. v Dr. gr. pri V.)

Odgovor na 1. vprašanje: Tega Vam nikakor ne moremo nasvetovati, temveč še le Vas pred tem svariti. Ko bi Vi svoj ulnjak tako postavili, da bi sosedove čebele črez Vaše letale, in to v tako kratkem oddaljenji, nastalo bi ob času slabe paše ropanje. Sosedove čebele bi, leteč čez Vaše, ovohale pri Vaših med in bi jih, zapeljane po prijetnem medenem duhu, s tako silovitostjo napadle, da bi bilo le s težavo mogoče kaj rešiti. Pa ko bi tudi najhujšega zla ne bilo, žugala bi še druga nevarnost, ljubi mir med sosedi razdreti. Znano Vam je, da drugiči v veliki vročini radi zbeže v bližnji gozd ali še dalje, ter se nočejo v ulnjakovej okolici vستي. Ako se pa vendar vsedejo in čebelar ni precej pripravljen, preženejo jih pekoči solnčni žarki raz veje, da dalje odleté. Prav lahko se potem pripeti, da se ubegli sosedov roj vsede, leteč nad Vašim ulnjakom, k Vašemu mirno sedečemu roju, ter bi se tako zmešala ali pa morebiti še oba skupaj pobegnila v gozd. V obeh teh slučajih bi to krivdo jeden drugemu pripisovala;

sosed Vašemu roju in Vi sosedovemu. Zaradi tega Vam svetujemo, da Vaš ulnjak postavite nekoliko bolj v stran, da se s tem izognete mnogim sitnostim in razprtijam, ki bi sploh utegnile nastati. Gotovo nam boste pritrdili, da je mir med sosedi velike važnosti, tedaj poskušajte ga ohraniti še na dalje! Ne bo Vam nikdar žal.

Odgovor na 2. vprašanje: Jedno glavnih vodil pri napravi popolno novega ulnjaka, ali bolje rečeno, gledé izbiranja prostora, kamor naj se novi ulnjak postavi, velja: „Postavi ulnjak, kolikor daleč le moreš od cest in potov, po katerih se veliko vozi.“ Drdranje in stresanje mimoidočih težkih voz bi čebele o poletnem času sicer nič ne motilo, a v zimskem času pa, ko zemlja zmrzne in čebele mirno skupaj viseč počivajo, bilo bi tako rožljanje čebelam v veliko škodo, da, znalo bi Vam tako ropotanje in stresanje zemlje ves ulnjak uničiti. Ako Vi Vaše čebele črez zimo v drug, morebiti bolj zaveten ulnjak prenesete, potem že smete novi ulnjak blizu ceste postaviti, drugače pa ne bo dobro za čebele.

Odgovor na 3. vprašanje: Senca čebelam sicer ne škoduje, a koristi jim še manj. Na katero stran naj bo ulnjak obrnjen, o tem še čebelarji do danes niso edini, vsak svojo trdi. Nekateri trdijo, naj bo ulnjak proti jutranjem solnci obrnjen, drugi hočejo imeti ulnjak ravno opoludanskemu solncu nasproti postavljen, a zopet drugi trdijo, da so solnčni žarki sploh, bodi si zjutraj ali opoludne, čebelam škodljivi, ter pravijo, naj bo ulnjak od solнца obrnjen. Mi pa rečemo, vsak ima nekoliko prav, a vsega nobeden. Po naših mislih bilo bi najbolje, če se ulnjak obrne v sredo med jutranje in opoludansko solnce. Po letu, ko se rosa hitro posuši, je dobro, če solnce čebele bolj za rano izvabi na delo, kakor pa, če bi se le dolgo zadržavale doma. V hladnem vremenu pa zopet ni dobro, če čebele precej na prvi solnčni žark izleté; ker prehudi hlad jih premore, in ne morejo dalje, temveč vse otrpnjene pocepajo.

Odgovor na 4. vprašanje: Dobro in trdno bo stal Vaš ulnjak, če ga v hlevu ali pri hlevu naredite. V poletnem času bo pri rokah, po zimi pa bo čebelam na škodo, če hlev trdo zapirate, da se hlev stresa. Stresal se bo tudi ulnjak, to pa za čebele ne bo dobro. Tudi hudi duh iz hleva bi znal čebelam škodovati. Ni dobro, če blizu istega prostora drva cepite.

Odgovor na 5. vprašanje: Čebele smejo sicer na sosedov vrt leteti; a vediti morate, da je pri ulnjaku treba prostora, tedaj Vam nasvetujemo, da, če mislite ulnjak blizu sosedovega vrta postaviti, da ga nekoliko od plotu odmaknete, da imate pred njim nekoliko prostora. Tudi sosed bil bi zaradi paše ob plotu lahko nevoljen, ali še celo protiven. Sitnost bi potem imeli gledé rojev, kar bi jih na sosedovem vrtu obsedelo. On bi Vam škodo, ktero bi mu pri ogrebanji rojev naredili, visoko cenil; imeli bi tedaj le sovraštvo in škodo. Bolje je, da popred odjenjate.

Odgovor na 6. vprašanje: Stari čebelarji drže se starih panjov, a novi posegli so po novih. Tudi mi Vam jih nasvetujemo, če čebel kam daleč na pašo ne vozite. Novi panjovi so za prevažanje zelo okorni, ker na vozu veliko prostora zaležejo; sploh so pa novi panjovi boljši mimo starih. Dobite jih pa pri našem društvu po 80 kr.

Nasi dopisi.

Iz celovške okolice na Koroškem. Častiti gospod urednik! Rad ustrežem Vaši želji in Vam pišem, kako so se bučele pretečeno leto na Koroškem obnesle.

V celovški okolici so se bučele leta 1887. le srednje obnesle. V vigredi je bilo dolgo mrzlo vreme in skoro vsaki dan veter; tudi paše je v vigredi tukaj manjkalo, le ovšje, lešje in verbe čebele nekoliko obirajo, dokler drevje po vertilih ne cvete. Prvi roj sem dobil 16. maja. Rojile so še precej. Imel sem 5 starcev in od teh sem dobil 11 rojev in 21. julija še 1 devičnika. Na lipi in akacijah so še največ nabrale. Ker so v okolici večji del žitna polja in le malo travnikov in gozdov, morajo moje bučele večjidel le na drevji in germovji sterdi iskati. Ajda tukaj okoli Celovca ni bila posebno strdena. V podjurski dolini in okoli Pliberka so se pa hvalili, da so veliko nabrale. Doli ajdo 8 do 10 dni pred sejejo in pred cvete. Srednje dni avgusta je par dni prav hudo deževalo, tudi mraz je nastopil in mislim, da je to ajdi sterd vzelo. Vzrok, da niso več dobile, zna tudi to biti, ker so tujei nenavadno veliko bučel na ajdo pripeljali. Zilani, kateri ajde ne sejejo, jih tako vsako leto pripeljejo, ravno tako tudi iz slov. Pleiberga in iz Sel, ali ker je okoli Verbe in Beljaka toča pobila, so tudi ti svoje panje v celovško ravnino pripeljali. Tudi suša je proti malem Šmarnu začela pritiskati. Le 4 panjovi so tehtali po 32 funtov, ker tehtna prazen panj blizo 15 funtov, to je sila malo. Črez zimo pustil sem jih 8. Upajmo, da se bodo letos boljše obnesle. K.

Knjižica o porabi medu in voska se še ne more doposlati z 2. štev. „Stor. čebelarja in sadjerejca“, ker rokopis še sedaj pri slatni c. kr. kmetijski družbi leži. **Predsedništvo.**

Oznanilo.

Čebelarstvo in sadjerejsko društvo ima v društvenem sadnem vrtu v Radoljici

več sto visokodebelnih **jablan** po 30 kr.

„ „ „ **hrušek** „ 45 „

„ „ „ **orehov** „ 10 „

nekaj jabolčnih in nekaj hruševih pritlikovcev za oddati. Neudom je cena za 10 kr. višja.

Naročila naj se blagovoljno pošiljajo „predsedništvu čebelarskega in sadjerejskega društva na Jesenicah“ in sicer o pravem času. Na prepozno došla naročila se ne bode ozir jemal.

Predsedništvo.